

DECYZJA RADY (WPZiB) 2017/1428**z dnia 4 sierpnia 2017 r.****w sprawie wsparcia realizacji planu działania z Maputo dotyczącego wprowadzania w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28 i art. 31 ust. 1,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia Europejska powinna dążyć do zapewnienia wysokiego stopnia współpracy we wszelkich dziedzinach stosunków międzynarodowych, co ma służyć, między innymi, utrzymaniu pokoju, zapobieganiu konfliktom i umacnianiu bezpieczeństwa międzynarodowego – zgodnie z celami i zasadami Karty Narodów Zjednoczonych.
- (2) W dniu 12 grudnia 2003 r. Rada Europejska przyjęła europejską strategię bezpieczeństwa, w której wskazano globalne wyzwania i zagrożenia oraz zaapelowano o ład międzynarodowy oparty na zasadach, którego podstawą będą skuteczny multilateralizm i sprawnie funkcjonujące instytucje międzynarodowe.
- (3) Konwencja o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz ich zniszczeniu (zwana dalej „konwencją”) weszła w życie w dniu 1 marca 1999 r. Stanowi ona jedyny kompleksowy instrument międzynarodowy odnoszący się do wszystkich kwestii związanych z minami przeciwpiechotnymi, w tym do ich używania, składowania i produkcji oraz handlu minami i rozminowywania, a także do pomocy ofiarom. Od dnia 1 czerwca 2013 r. wszystkie państwa członkowskie są stronami konwencji, a do dnia 1 września 2016 r. 162 państwa wyraziły zgodę na to, by konwencja była dla nich wiążąca.
- (4) W dniu 23 czerwca 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/487/WPZiB ⁽¹⁾ wspierające powszechne stosowanie i wprowadzanie w życie konwencji.
- (5) W dniu 3 grudnia 2009 r. podczas drugiej konferencji przeglądowej konwencji państwa-strony przyjęły plan działania z Cartageny na lata 2010–2014 dotyczący powszechnego stosowania i wprowadzania w życie wszystkich aspektów konwencji. Państwa-strony konwencji przyjęły także „Wytoczne państw-stron dla jednostki wsparcia dla wdrażania konwencji”, w których uzgodniły, że jednostka wspierająca konwencji (zwana dalej „ISU”) powinna doradzać państwom-stronom i udzielać im wsparcia technicznego w zakresie wprowadzania w życie i powszechnego stosowania konwencji, ułatwiać komunikację między państwami-stronami oraz wspierać komunikację i wymianę informacji na temat konwencji zarówno państwom niebędącym stronami, jak i społeczeństwu. Na swoim czternastym posiedzeniu w 2015 r. państwa-strony przyjęły decyzję w sprawie poprawy zarządzania finansowego i przejrzystości działań jednostki wspierającej. W decyzji tej określono warunki, na jakich jednostka ta może prowadzić działania lub projekty, które nie widnieją w jej rocznym budżecie, w tym zainicjowane przez państwa-strony.
- (6) W dniu 13 listopada 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/700/WPZiB ⁽²⁾ wspierającą realizację planu działania z Cartageny na lata 2010–2014.
- (7) Podczas trzeciej konferencji przeglądowej konwencji, która odbyła się w Maputo w Mozambiku w czerwcu 2014 r., państwa-strony przyjęły plan działania z Maputo mający na celu poczynienie znacznych i trwałych postępów we wprowadzaniu w życie konwencji w okresie przed kolejną konferencją przeglądową (2014–2019) oraz wspólnie zadeklarowały, że będą dążyły do osiągnięcia celów konwencji „w jak najpełniejszym zakresie do roku 2025”.
- (8) W swoich konkluzjach z 16 i 17 czerwca 2014 r. podczas trzeciej konferencji przeglądowej Konwencji Rada Unii Europejskiej przypomniała, że cała Unia dąży do realizacji celów konwencji wraz ze wszystkimi 28 państwami członkowskimi, które są stronami tej konwencji – oraz że Unia i jej państwa członkowskie od dawna popierają

⁽¹⁾ Wspólne działanie Rady 2008/487/WPZiB z dnia 23 czerwca 2008 r. wspierające w ramach Europejskiej strategii bezpieczeństwa powszechne stosowanie i wprowadzanie w życie Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 165 z 26.6.2008, s. 41).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2012/700/WPZiB z dnia 13 listopada 2012 r. w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa wspierającej realizację planu działania z Cartageny na lata 2010–2014 przyjętego przez państwa strony Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (Dz.U. L 314 z 14.11.2012, s. 40).

rozminowywanie oraz niszczenie składowanych min przeciwpiechotnych, a także popierają pomoc dla ofiar tych min. W konkluzjach ponownie zapewniono o niesłabnącym poparciu Unii dla państw-stron w pełnej i skutecznej realizacji tej konwencji oraz przypomniano o zobowiązaniu Unii do propagowania powszechnego stosowania konwencji, zapewniania zasobów w celu finansowania działań dotyczących min oraz zapewniania konkretnej i trwałej pomocy ofiarom min przeciwpiechotnych oraz rodzinom i społecznościom tych ofiar,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Aby zwiększyć bezpieczeństwo ludzi poprzez wsparcie realizacji planu działania z Maputo na lata 2014–2019, przyjętego przez państwa-strony podczas trzeciej konferencji przeglądowej Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz ich zniszczeniu (zwanej dalej „konwencją”), w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa, a także zgodnie z odpowiednimi decyzjami wspólnoty międzynarodowej Unia Europejska dąży do osiągnięcia następujących celów:

- a) wspierania wysiłków państw-stron konwencji na rzecz realizacji tych aspektów planu działania z Maputo, które dotyczą rozminowywania;
- b) wspierania wysiłków państw-stron konwencji na rzecz realizacji tych aspektów planu działania z Maputo, które dotyczą pomocy dla ofiar;
- c) propagowania powszechnego stosowania konwencji;
- d) wspierania wysiłków państw-stron konwencji na rzecz realizacji tych aspektów planu działania z Maputo, które dotyczą niszczenia składowanych min;
- e) pokazywania trwałego zobowiązania Unii i jej państw członkowskich do przestrzegania zapisów konwencji oraz ich zdecydowanej woli współpracy z tymi państwami, które potrzebują pomocy w wypełnianiu ich zobowiązań wynikających z konwencji, i udzielania im takiej pomocy, a także wzmacniania przewodniej roli Unii w realizacji założenia przyświecającego konwencji: ostatecznego zakończenia cierpień i utraty życia powodowanych przez miny przeciwpiechotne.

2. Wszystkie cele, o których mowa w ust. 1, są realizowane w taki sposób, aby wzmocnić związaną z tą konwencją tradycję partnerstwa i współpracy między państwami, organizacjami pozarządowymi i innymi organizacjami, w tym przedstawicielami społeczności, których dotyczy problem min. Wszystkie działania będą uwzględniać płeć i elementy różnorodności na szczeblu planowania, zarządzania i wdrażania.

3. Aby osiągnąć cele, o których mowa w ust. 1, Unia wspiera następujące projekty:

- a) rozminowywanie: zapewnianie wsparcia realizacji działania III z planu działania z Maputo, w tym poprzez ułatwianie i wzmacnianie planowania i sprawozdawczości na poziomie krajowym w maksymalnie pięciu państwach-stronach, których dotyczy problem min i dla których termin zakończenia rozminowywania mija w roku 2018, 2019, 2020 i później;
- b) zapewnianie pomocy dla ofiar: wsparcie realizacji działań w zakresie pomocy dla ofiar z planu działania z Maputo w maksymalnie pięciu państwach-stronach, których dotyczy problem min. Projekt ten będzie pomagać państwom-stronom we włączaniu tych aspektów pomocy dla ofiar z planu działania z Maputo, które dotyczą pomocy dla ofiar, do zintegrowanej polityki powiązanej z krajowymi strategiami w zakresie praw człowieka oraz praw osób niepełnosprawnych. Celem projektu jest wzmocnienie pozycji ofiar min, aby były aktywnymi podmiotami w swoim rozwoju;
- c) aby promować powszechne stosowanie konwencji, projekt ten będzie wspierał państwo przewodniczące konwencji i grupę zadaniową wysokiego szczebla w nawiązywaniu kontaktów wysokiego szczebla z państwami niebędącymi stronami konwencji. Kontynuowane będą badania nad bezpieczeństwem granic, zainicjowane na mocy decyzji 2012/700/WPZiB;
- d) niszczenie składowanych min: wsparcie realizacji działań w zakresie niszczenia składowanych min z planu działania z Maputo;

- e) aby dowieść zaangażowania Unii i je uwidocznić, zorganizowana zostanie najpierw impreza otwierająca, podczas której propagowana będzie wiedza o niniejszej decyzji i ogólnie o wsparciu przez Unię działań przeciwdziałających, a następnie impreza zamykająca, podczas której nagłośnione zostaną działania przewidziane w niniejszej decyzji i ich wyniki, co podkreśli wkład Unii.
4. Szczegółowy opis działań, które należy podjąć, aby osiągnąć cele, o których mowa w ust. 1, znajduje się w załączniku.

Artykuł 2

1. Za wykonanie niniejszej decyzji odpowiada Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa („wysoki przedstawiciel”).
2. Techniczną realizację projektów, o których mowa w art. 1 ust. 3, przeprowadza ISU reprezentowana przez Międzynarodowe Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie.
3. ISU wykonuje swoje zadania pod zwierzchnictwem wysokiego przedstawiciela. W tym celu wysoki przedstawiciel dokona niezbędnych ustaleń z Międzynarodowym Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie.

Artykuł 3

1. Finansowa kwota odniesienia na realizację działań, o których mowa w art. 1 ust. 3, wynosi 2 303 274,47 EUR.
2. Wydatkami pokrywanymi z kwoty określonej w ust. 1 zarządza się zgodnie z procedurami i zasadami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii.
3. Komisja nadzoruje właściwe zarządzanie wydatkami, o których mowa w ust. 1. W tym celu zawiera z Międzynarodowym Centrum Humanitarne Rozminowywania w Genewie umowę w sprawie finansowania, która zobowiązuje jednostkę wspierającą do zapewnienia widoczności wkładu Unii stosownie do jego wielkości.
4. Komisja dąży do zawarcia umowy w sprawie finansowania, o której mowa w ust. 3, w jak najkrótszym terminie po wejściu w życie niniejszej decyzji. Informuje Radę o wszelkich trudnościach z tym związanych i o dacie zawarcia tej umowy.
5. ISU wykonuje zadanie, o którym mowa w art. 2 zgodnie z decyzją w sprawie poprawy zarządzania finansowego i przejrzystości działań ISU, podjętej w 2015 r. na czternastym posiedzeniu państw-stron konwencji ⁽¹⁾.

Artykuł 4

Wysoki przedstawiciel informuje Radę o wynikach wykonania niniejszej decyzji na podstawie regularnych sprawozdań przygotowywanych przez ISU. Na podstawie tych informacji Rada dokonuje oceny. Komisja dostarcza informacji na temat aspektów finansowych wykonania niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ APLC/MSP.14/2015/L.1 – http://www.apminebanconvention.org/fileadmin/APMBC/MSP/14MSP/ISU_Financing_Decision_Draft_30Nov2015.pdf

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejsza decyzja wygasa po 36 miesiącach od daty zawarcia umowy w sprawie finansowania, o której mowa w art. 3 ust. 3, lub sześć miesięcy po dacie jej przyjęcia, jeżeli w tym okresie nie zawarto umowy w sprawie finansowania.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 sierpnia 2017 r.

W imieniu Rady
M. MAASIKAS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

1. Cel

Zwiększenie bezpieczeństwa ludzi poprzez wsparcie realizacji planu działania z Maputo na lata 2014–2019, przyjętego przez państwa-strony podczas trzeciej konferencji przeglądowej Konwencji z 1997 r. o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz ich zniszczeniu (zwanej dalej „konwencją”), w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa, a także zgodnie z odpowiednimi decyzjami wspólnoty międzynarodowej.

2. Opis projektów

2.1. Rozminowywanie: wsparcie realizacji działania III z planu działania z Maputo, w tym planowania i sprawozdawczości na poziomie krajowym w nie więcej niż pięciu państwach-stronach, których dotyczy problem min.

2.1.1. Cel projektu

Wspieranie nie więcej niż pięciu państw-stron konwencji w realizacji tych aspektów planu działania z Maputo, które dotyczą usuwania min.

2.1.2. Opis projektu

- ISU udzieli nie więcej niż pięciu państwom-stronom pomocy, ułatwiając rozmowy między zainteresowanymi stronami w tym państwie. Kwalifikują się państwa-strony, w przypadku których termin zakończenia rozminowywania upływa w roku: 2018, 2019, 2020 i później. W procesie wyboru państw-stron mających otrzymać wsparcie uczestniczyć będzie działająca w ramach konwencji komisja ds. wykonania art. 5.
- ISU we współpracy z zainteresowanymi stronami będzie ułatwiała dialog między zainteresowanymi stronami w danym państwie, takimi jak właściwi urzędnicy państwowi, przedstawiciele społeczności dotkniętych problemem min, darczyńcy na rzecz działań przeciwmìnowych, w tym odpowiednie jednostki organizacyjne Unii, organizacje działające na rzecz rozminowywania, Międzynarodowa kampania na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych, agencje ONZ i Międzynarodowe Centrum Humanitarnego Rozminowywania w Genewie. W stosownych przypadkach te kluczowe podmioty będą bezpośrednio zaangażowane w realizację projektu na warunkach, które zostaną określone w ocenie wpływu na budżet. W wyniku dialogów powstanie szczegółowy dokument końcowy, w którym w podziale geograficznym wyszczególnione zostaną konkretne informacje na temat obszarów nadal wymagających nadzoru i rozminowania, metod postępowania z tymi obszarami oraz trudności napotykanych podczas realizacji zobowiązań w zakresie rozminowywania, zalecenia dotyczące pokonania tych trudności, a także najważniejsze kroki w rozwiązywaniu zidentyfikowanych problemów. W dialogach zainteresowanych stron na poziomie krajowym uwzględnione zostaną aspekty płci i różnorodności związane z rozminowywaniem na szczeblu planowania, zarządzania i wdrażania.
- W odpowiedzi na zalecenia zawarte w dokumentach końcowych podejmowane będą działania następcze w maksymalnie pięciu przypadkach. W ramach tych działań ISU zapewni dodatkową pomoc techniczną (np. przy sporządzeniu/aktualizacji krajowych planów rozminowywania, przy opracowywaniu wniosku projektowego lub wniosków projektowych itp.).

2.1.3. Wyniki projektu

- W wyniku dialogów zainteresowanych stron powstanie szczegółowy dokument końcowy, w którym określone zostaną nierozwiązane problemy, a także cele, ramy czasowe i zalecenia dotyczące dalszych działań.
- Państwa-strony wybrane do dialogów zainteresowanych stron, będą w stanie określić stan wdrożenia konwencji i planu działania z Maputo, a także ulepszyć swoje coroczne sprawozdania dla państw-stron z wykonania swoich zobowiązań w wyznaczonym terminie.
- Państwa-strony wybrane do dialogów zainteresowanych stron na poziomie krajowym, opracują praktyki w zakresie tworzenia i wspierania partnerstw, w tym z darczyńcami i organizacjami działającymi na rzecz rozminowywania, co ma sprawić, że partnerstwa te będą pomocne w staraniach na rzecz jak najszybszej realizacji zobowiązań tych państw.

- Wybrane państwa będą w stanie lepiej przedstawić swoje zamiary co do wypełnienia zobowiązań wynikających z planu działania z Maputo oraz lepiej określić swoje potrzeby w zakresie wsparcia, na przykład przy sporządzaniu i aktualizacji krajowych planów rozminowywania, przy opracowywaniu wniosków projektowych.

2.1.4. Beneficjenci

- Państwa-strony konwencji, które są w trakcie realizacji wynikających z konwencji obowiązków w zakresie rozminowywania.
- Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni (a także ich rodziny i społeczności, w których żyją), których życiu zagraża obecność min przeciwpiechotnych lub podejrzenie ich występowania.
- Eksperti krajowi pracujący nad zagadnieniami dotyczącymi rozminowywania.
- Państwa i organizacje wspierające działania związane z rozminowywaniem.

2.2. Pomoc dla ofiar: wsparcie realizacji działań w zakresie pomocy dla ofiar z planu działania z Maputo w nie więcej niż pięciu państwach-stronach, których dotyczy problem min.

2.2.1. Cel projektu

Plan działania z Maputo przewiduje, że pomoc dla ofiar powinna zostać włączona w szersze krajowe strategie polityczne, plany i ramy prawne w zakresie praw osób niepełnosprawnych, zdrowia, edukacji, zatrudnienia, rozwoju i ograniczania ubóstwa. Projekt ten pomoże nie więcej niż pięciu państwom-stronom we włączeniu tych aspektów pomocy dla ofiar z planu działania z Maputo, które dotyczą pomocy dla ofiar, w szerszy kontekst krajowych strategii w zakresie praw człowieka oraz praw osób niepełnosprawnych. Celem projektu jest wzmocnienie pozycji osób rannych w wyniku wybuchu min lub innych wybuchowych pozostałości wojennych, osób, które przeżyły wybuch, ofiar pośrednich takich jak rodzina osób zabitych przez miny przeciwpiechotne, oraz osób mieszkających na obszarach zaminowanych, aby mogły one być aktywnymi podmiotami w swoim rozwoju. W krajowych dialogach zainteresowanych stron uwzględnione zostaną aspekty płci i różnorodności związane z pomocą ofiarom na szczeblu planowania, zarządzania i wdrażania.

2.2.2. Opis projektu

- ISU zapewni maksymalnie pięciu państwom-stronom, których dotyczy problem min, pomoc w zorganizowaniu dialogów między zainteresowanymi stronami na poziomie krajowym, które:

- a) w niewielkim stopniu zaangażowały się w pomoc dla ofiar, a zatem korzystne byłoby dostarczenie im bodźca do rozpoczęcia takiego działania; lub
- b) podjęły wysiłki w celu realizacji działań w zakresie pomocy dla ofiar, określonych w planie działania z Maputo, oraz odniosłyby korzyści z dialogu między zainteresowanymi stronami na poziomie krajowym służącemu promowaniu tych wysiłków wdrożeniowych.

Komitet ds. Pomocy na rzecz Ofiar działający w ramach konwencji będzie uczestniczył w procesie wyboru państw-stron mających otrzymać wsparcie.

- ISU będzie ułatwiać dialog między zainteresowanymi stronami na poziomie krajowym, we współpracy z kluczowymi podmiotami, takimi jak właściwi urzędnicy państwowi, darczyńcy, w tym odpowiednie jednostki organizacyjne Unii, agencje ONZ, Biuro Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka (OHCHR), Międzynarodowa kampania na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych oraz – Koalicja przeciwko Broni Kasetowej oraz organizacje zrzeszające osoby niepełnosprawne. Dialogi między zainteresowanymi stronami na poziomie krajowym będzie również skutkować zredagowaniem szczegółowego dokumentu końcowego sporządzonego w porozumieniu z zainteresowanymi stronami, w którym określone zostaną wyzwania i niedociągnięcia w wypełnianiu zawartych w planie działania z Maputo zobowiązań w zakresie pomocy dla ofiar, przedstawione zostaną zalecenia służące pokonaniu stwierdzonych problemów, a także wyznaczone zostaną cele.
- W odpowiedzi na zalecenia zawarte w dokumentach końcowych podejmowane będą działania następcze w maksymalnie pięciu przypadkach. W ramach tych działań ISU może zapewniać dodatkową pomoc techniczną, na przykład przy przeglądzie planów krajowych, przy opracowywaniu wniosku projektowego lub wniosków projektowych itp.

- Na podstawie decyzji 2012/700/WPZiB udzielono wsparcia światowej konferencji zatytułowanej „Bridges between Worlds” („Mosty między światami”), która odbyła się w Medellín w Kolumbii w kwietniu 2014 r. i której celem było zwiększenie wiedzy wspólnoty międzynarodowej na temat statusu pomocy dla ofiar w szerszych kontekstach. W ramach kontynuacji tych działań niniejsza decyzja umożliwi zorganizowanie międzynarodowej konferencji dla ekspertów krajowych przez jednostkę wspierającą we współpracy z kluczowymi podmiotami, takimi jak OHCHR, właściwe jednostki organizacyjne Unii oraz Międzynarodowa kampania na rzecz zakazu stosowania min przeciwpiechotnych – Koalicja przeciwko Broni Kasetowej oraz organizacje zrzeszające osoby niepełnosprawne; konferencja ta posłuży przeanalizowaniu wyzwań i dobrych praktyk w zakresie włączania pomocy dla ofiar do szerszego kontekstu niepełnosprawności i rozwoju na poziomie krajowym. W szczególności ta międzynarodowa konferencja będzie miała na celu wzmocnienie powiązań z wysiłkami służącymi wdrożeniu Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych i procesami planowania z myślą o realizacji celów ONZ w zakresie zrównoważonego rozwoju. Konferencja ta będzie się opierać na pracach Komitetu ds. Pomocy na rzecz Ofiar działającego w ramach konwencji o zakazie stosowania min przeciwpiechotnych, oraz przedstawicieli innych właściwych organów takich jak koordynatorów pomocy dla ofiar Konwencji o amunicji kasetowej oraz Protokołu V w sprawie wybuchowych pozostałości wojennych do Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki (konwencji CCW).

2.2.3. Wyniki projektu

- Rezultatem dialogów zainteresowanych stron na poziomie krajowym będzie szczegółowy dokument końcowy określający wyzwania i niedociągnięcia; w dokumencie tym wybrane państwa znajdą zalecenia i konkretne działania, które mogą podjąć w celu zajęcia się stwierdzonymi problemami w wypełnianiu zawartych w planie działania z Maputo zobowiązań w zakresie pomocy dla ofiar.
- Dokument końcowy będzie wspierać rozwój polityki krajowej oraz ułatwiać dialog i współpracę z darczyńcami i agencjami wykonawczymi.
- Działania następcze prowadzone w maksymalnie pięciu państwach-stronach w celu wsparcia wysiłków zmierzających do rozwiązania problemów i wyeliminowania niedociągnięć stwierdzonych w trakcie dialogów zainteresowanych stron na poziomie krajowym będą skutkować zwiększeniem zdolności państw stron do wypełnienia ich zobowiązań wynikających z planu działania z Maputo, na przykład w odniesieniu do przeglądu planów krajowych, opracowania wniosku projektowego lub wniosków projektowych itp.).
- Dialogi zainteresowanych stron na poziomie krajowym sprawią, że powstanie świadomość globalnego działania i najlepszych praktyk służących zaspokojeniu potrzeb osób, które przeżyły wybuch miny, oraz zagwarantowaniu ich praw poprzez szersze ramy.
- Wybrane państwa będą w stanie precyzyjnie określić stan realizacji planu działania z Maputo, jak również sprawniej sporządzać sprawozdania dotyczące stosownych planów wdrożeniowych.
- Eksperti krajowi biorący udział w międzynarodowej konferencji lepiej zrozumieją status pomocy dla ofiar w działaniach służących wdrażaniu Konwencji o prawach osób niepełnosprawnych oraz planowaniu z myślą o realizacji celów ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju.

2.2.4. Beneficjenci

- Państwa-strony konwencji, które poinformowały, że muszą zająć się znaczną liczbą osób, które przeżyły wybuch min przeciwpiechotnych.
- Kobiety, dziewczęta, chłopcy i mężczyźni (a także ich rodziny i społeczności, w których żyją) – ofiary wybuchu min przeciwpiechotnych oraz innych wybuchowych pozostałości wojennych.
- Eksperti krajowi pracujący nad zagadnieniami dotyczącymi pomocy dla ofiar.

2.3. Upowszechnianie stosowania konwencji

2.3.1. Cel projektu

W dążeniu do powszechnego stosowania konwencji decyzja ta będzie wspierała państwo przewodniczące konwencji i grupę zadaniową wysokiego szczebla w nawiązywaniu kontaktów wysokiego szczebla z państwami niebędącymi stronami konwencji. W ramach tego działania określa się i eliminuje przeszkody utrudniające przestrzeganie konwencji oraz zdobywa zaktualizowane informacje na temat stanu ratyfikacji i przystąpienia.

2.3.2. Opis projektu

- Grupa zadaniowa wysokiego szczebla ds. upowszechnienia stosowania konwencji będzie wspierana przez ISU, w tym poprzez wsparcie wysokich rangą osób na rzecz współdziałania z przywódcami maksymalnie pięciu państw niebędących stronami konwencji na szczeblu ministerialnym lub wyższym w odniesieniu do przystąpienia do konwencji lub przestrzegania konwencji i jej norm.
- Zdobywane będą zaktualizowane informacje z pierwszej ręki na temat przeszkód utrudniających przystąpienie pochodzące od państw niebędących stronami, po to by dzięki tym informacjom móc opracować merytoryczne dokumenty z myślą o czwartej konferencji przeglądowej w 2019 r., w tym poprzez kompleksowe sprawozdanie dotyczące postępów poczynionych w upowszechnieniu stosowania konwencji i jej norm oraz perspektyw dalszych postępów.
- Badania nad bezpieczeństwem granic zainicjowane na mocy decyzji Rady 2012/700/WPZiB będą dalej rozwijane we współpracy z partnerami, takimi jak Genewskie Centrum ds. Polityki Bezpieczeństwa (GCSP) oraz Genewskie Centrum Demokratycznej Kontroli nad Siłami Zbrojnymi (DCAF), tak aby wypracować narzędzie służące upowszechnianiu konwencji ukierunkowane na państwa, które nadal uznają miny przeciwpiechotne za nieodzowne narzędzie mające zapewniać bezpieczeństwo granic.

2.3.3. Wyniki projektu

- Maksymalnie pięć państw niebędących stronami będzie uczestniczyło na szczeblu ministerialnym lub wyższym w pracach nad zapewnieniem przestrzegania konwencji.
- Pozyskane zostaną zaktualizowane informacje na temat polityk w zakresie min przeciwpiechotnych realizowanych przez państwa niebędące stronami. Informacje te posłużą do opracowania merytorycznego dokumentu przeznaczonego na czwartą konferencję przeglądową konwencji, m.in. poprzez kompleksowe sprawozdanie przedstawiające postępy w realizacji celów zakładających upowszechnianie stosowania konwencji oraz perspektywy dalszych postępów.
- Działania podjęte w następstwie wizyt grupy zadaniowej wysokiego szczebla będą skutkowały ożywieniem kampanii zachęcających do powszechnego stosowania konwencji prowadzonych przez państwa-strony konwencji i organizacje pozarządowe.
- Pozyskane nowe informacje zostaną zgromadzone i opracowane w publikacji, która zajmie się najczęściej zgłaszanymi dostrzeganymi przeszkodami utrudniającymi przystąpienie do konwencji; publikacja ta może być wykorzystywana jako wsparcie działań na rzecz upowszechnienia stosowania konwencji.
- Poczynione zostaną postępy w kwestii przystąpienia do konwencji lub stosowania zawartych w niej norm przez państwa niebędące stronami, z którymi nawiązano kontakty poprzez niniejszy projekt.

2.3.4. Beneficjenci

- Państwa – inne niż państwa-strony – które jeszcze nie ratyfikowały konwencji, nie zatwierdziły jej, nie zaakceptowały ani do niej nie przystąpiły.
- Państwa-strony konwencji, organizacje pozarządowe i organizacje międzynarodowe uczestniczące w działaniach na rzecz upowszechnienia stosowania konwencji.

2.4. Niszczenie składowanych min: wsparcie realizacji działań w zakresie niszczenia składowanych min z planu działania z Maputo

2.4.1. Cel projektu

Wspieranie państw-stron, które zgłosiły trudności w wypełnieniu zobowiązań związanych ze zniszczeniem składowanych min wynikających z konwencji, celem ich przewyciężenia.

2.4.2. Opis projektu

ISU nawiąże kontakty w celu określenia kluczowych wyzwań i znalezienia możliwych rozwiązań służących ostatecznemu zniszczeniu składowanych min w państwach, w których zbliża się termin wykonania tego zobowiązania lub w których termin ten już minął.

2.4.3. Wyniki projektu

Uzyskanie większej wiedzy na temat postępów w niszczeniu składowanych min oraz na temat problemów w tym zakresie.

2.4.4. Beneficjenci

Państwa-strony konwencji, które są w trakcie wypełniania wynikających z konwencji obowiązków w zakresie niszczenia składowanych min.

2.5. Wykazanie zaangażowania Unii Europejskiej

2.5.1. Cel projektu

Wykazanie stałego zaangażowania Unii i jej państw członkowskich na rzecz konwencji i realizacji planu działania z Maputo, jak również ich wsparcia zapewnianego państwom-stronom we wdrażaniu kluczowych zobowiązań wynikających z konwencji.

2.5.2. Opis projektu

- Zorganizowana zostanie impreza otwierająca w celu propagowania niniejszej decyzji i ogólnie wsparcia Unii na rzecz planu działania w zakresie min oraz impreza zamykająca w celu nagłośnienia działań podjętych w związku z niniejszą decyzją i wyników tych działań; pozwoli to na uwypuklenie wkładu Unii.
- Informacje dotyczące działań prowadzonych w ramach decyzji oraz zaangażowania Unii na rzecz wdrażania konwencji będą zaznaczane przez cały okres wdrażania niniejszej decyzji na stronie internetowej konwencji, poprzez platformy mediów społecznościowych, a także za pośrednictwem prasy krajowej i zagranicznej.
- Zakupione zostaną materiały informacyjne, na przykład plakaty, reklamy, nagrania wideo, materiały reklamowe, które zostaną udostępnione uczestniczącym zainteresowanym podmiotom i partnerom.

2.5.3. Wyniki projektu

- Urzędnicy Unii i jej państw członkowskich będą informowani o niniejszej decyzji i jej ewentualnym związku z ich pracą.
 - Uwaga państw-stron konwencji i światowej społeczności zainteresowanej ogólnie bezpieczeństwem ludzi zostanie zwrócona na ogólne zaangażowanie Unii na rzecz konwencji i planu działania w zakresie min.
 - Zwiększona zostanie wiedza na temat celów konwencji i planu działania z Maputo.
-